

BADALONA MODERNISTA

Ajuntament de Badalona

BADALONA
MODERNISTA

INTRODUCCIÓ

El període industrial va ser a tot Catalunya una etapa de gran transcendència que va provocar grans canvis. En el cas de Badalona, va jugar un paper clau en el creixement econòmic, demogràfic i urbanístic de la ciutat, marcant també la vida social i cultural, i fins i tot les opcions polítiques del moment. Dins aquest marc, a Catalunya –de fet, a tota l'Europa industrialitzada– apareix un moviment artístic i cultural que acabarà tenint una gran rellevància històrica: el Modernisme.

Aquest moviment s'expressarà en diferents àmbits de l'art i de la cultura arribant a impregnar fins i tot la vida quotidiana de la població, però destacarà especialment en l'arquitectura. En aquest terreny el Modernisme es caracteritzarà per fugir dels estils històrics i, sobretot, dels models clàssics heretats de les antigues Grècia i Roma. Ben al contrari, buscarà la inspiració directament en la natura, alhora que posarà de relleu el món dels oficis i mostrarà i reivindicarà explícitament l'ús d'alguns materials, com el vidre i sobretot el ferro, que fins aleshores s'utilitzava com a element estructural però que no se solia deixar mai a la vista.

El Modernisme creix a l'empara de l'expansió industrial de l'època i es vincula, així, a un clar anhel de modernitat, lligat sovint a la burgesia de l'època.

A Badalona, el Modernisme és indestruïble d'un nom, el de Joan Amigó i Barriga (1875-1958), arquitecte badaloní que va ser representant destacat del moviment a Catalunya. Adscrit, per edat i per data de titulació (1900), a la segona generació d'arquitectes modernistes, provenia de la mateixa escola que els grans fundadors del moviment a casa nostra, com Antoni Gaudí, Lluís Domènech i Montaner o Josep Puig i Cadafalch.

Joan Amigó i Barriga va ser arquitecte municipal entre els anys 1914 i 1924, però destaca sobretot per les obres privades que va projectar i dirigir, tant d'habitatges com d'edificis fabrils, molts dels quals estaven situats a la zona de l'eixample badaloní –on encara se'n conserven un bon nombre–, que es va consolidar als primers anys del segle XX a l'actual zona del barri del Progrés. Alguns dels seus edificis mostren la influència de la Sezession, nom que rep el Modernisme de Viena, ciutat que Amigó coneixia. Entre altres arquitectes que van signar obres d'estil modernista a Badalona cal esmentar Lluís Domènech i Montaner (Casa Agustí), Josep Puig i Cadafalch (quiosc de la fàbrica Anís del Mono, avui desaparegut) o Josep M. Jujol i Gibert (reforma de la Torre Codina).

En aquest itinerari descobrireu alguns dels edificis modernistes més destacats de Badalona. També altres exemples que, no sent en la seva totalitat estrictament modernistes, s'ha decidit d'incloure per ser de l'època i pel seu valor històric i arquitectònic. L'itinerari obeeix a un recorregut lògic i circular d'inici a la cèntrica Plaça Pompeu Fabra. Veniu a Badalona, gaudiu de la visita i conegueu, de primera mà, alguns dels testimonis del Modernisme i de la seva època que encara avui conservem.

INTRODUCCIÓN

El periodo industrial fue en toda Cataluña una etapa de gran trascendencia que provocó grandes cambios. En el caso de Badalona, jugó un papel clave en el crecimiento económico, demográfico y urbanístico de la ciudad, y marcó también la vida social y cultural e incluso las opciones políticas del momento. Dentro de este marco, en Cataluña –de hecho, en toda la Europa industrializada– aparece un movimiento artístico y cultural que acabará teniendo una gran relevancia histórica: el Modernismo.

Este movimiento se expresará en diferentes ámbitos del arte y de la cultura hasta llegar a impregnar incluso la vida cotidiana de la población, pero destacará especialmente en la arquitectura. En este terreno el Modernismo se caracterizará por huir de los estilos históricos y, sobre todo, de los modelos clásicos heredados de las antiguas Grecia y Roma. Al contrario, buscará la inspiración directamente en la naturaleza, al tiempo que pondrá de relieve el mundo de los oficios y mostrará y reivindicará explícitamente el uso de algunos materiales, como el vidrio y el hierro, que hasta entonces se utilizaba como elemento estructural pero que no se solía dejar nunca a la vista.

El Modernismo crece al amparo de la expansión industrial de la época y se vincula, así, a un claro anhelo de modernidad, ligado a menudo a la burguesía de la época.

En Badalona, el Modernismo es inseparable de un nombre, el de Joan Amigó i Barriga (1875-1958), arquitecto badalonés que fue representante destacado del movimiento en Cataluña. Adscrito, por edad y por fecha de titulación (1900), a la segunda generación de arquitectos modernistas, provenía de la misma escuela que los grandes fundadores del movimiento en nuestro país, como Antoni Gaudí, Lluís Domènech i Montaner o Josep Puig i Cadafalch.

Joan Amigó i Barriga fue arquitecto municipal entre los años 1914 y 1924, pero destaca sobre todo por las obras privadas que proyectó y dirigió, tanto de viviendas como de edificios fabriles, muchos de los cuales estaban situados en la zona del ensanche badalonés –donde aún se conservan un buen número–, que se consolidó en los primeros años del siglo XX en la actual zona del barrio del Progreso. Algunos de sus edificios muestran la influencia de la Sezession, nombre que recibe el Modernismo de Viena, ciudad que Amigó conocía. Entre otros arquitectos que firmaron obras de estilo modernista en Badalona cabe mencionar Lluís Domènech i Montaner (Casa Agustí), Josep Puig i Cadafalch (quiosco de la fábrica Anís del Mono, hoy desaparecido) o Josep M. Jujol i Gibert (reforma de la Torre Codina).

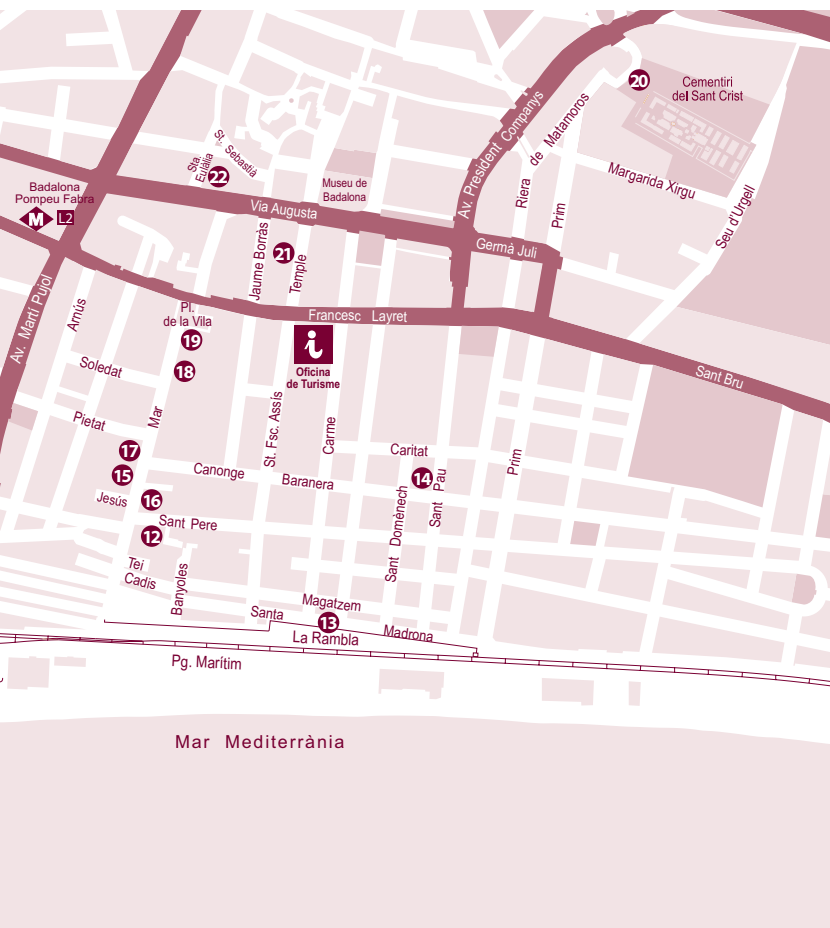
En este itinerario descubriréis algunos de los edificios modernistas más destacados de Badalona. También otros ejemplos que, no siendo en su totalidad estrictamente modernistas, se ha decidido incluirlos por ser de la época y por su valor histórico y arquitectónico. El orden del itinerario obedece a un recorrido lógico y circular de inicio en la céntrica Plaza Pompeu Fabra. Venid a Badalona, disfrutad de la visita y conoced, de primera mano, algunos de los testimonios del Modernismo y de su época que aún hoy conservamos.

MAPA ITINERARI · MAPA ITINERARIO

- 1 Casa per a Antoni Lleal - Can Pepus · Casa para Antoni Lleal - Can Pepus
- 2 Casa del Doctor Agustí · Casa del Doctor Agustí
- 3 Mercat Torner · Mercado Torner
- 4 Fàbrica per a Gottardo de Andreis, Institut La Llauna · Fàbrica para Gottardo de Andreis, Instituto La Llauna
- 5 Fàbrica Anís del Mono · Fàbrica Anís del Mono
- 6 Fàbrica Giró · Fàbrica Casacuberta · Fàbrica Giró · Fàbrica Casacuberta
- 7 Casa per a Rafael Gafarello · Casa para Rafael Gafarello
- 8 Casa i Taller per a Joan Tolrà · Casa y Taller para Joan Tolrà
- 9 Casa per a Enric Mir i Carreras · Casa para Enric Mir i Carreras
- 10 Casa per a Leonard Le Prevost · Casa para Leonard Le Prevost
- 11 Casa Enric Pavillard · Casa Enric Pavillard

- 12 Casa per a Miquel Badia - Ca l'Eco · Casa para Miquel Badia - Ca l'Eco
- 13 Casa Matamala · Casa Matamala
- 14 Casa Cascante · Casa Cascante
- 15 Farmàcia Surroca · Farmacia Surroca
- 16 Drogueria Boter · Drogueria Boter
- 17 Bomboneria Almera · Bombonería Almera
- 18 Farmàcia Serentill · Farmacia Serentill
- 19 Casa per a Francesc Prat i Bosch · Casa para Francesc Prat i Bosch
- 20 Panteó de la Família Bosch · Panteón de la Familia Bosch
- 21 Col·legi del Sagrat Cor · Germans Maristes · Colegio del Sagrado Corazón - Hermanos Maristas
- 22 Casa per a Jaume Botey - Ca l'Amigó · Casa para Jaume Botey - Ca l'Amigó

**CASA PER A ANTONI LLEAL
- CAN PEPUS**

C. de Francesc Macià, 104
Arquitecte: Joan Amigó i Barriga
Any: 1924

**CASA PARA ANTONI LLEAL
- CAN PEPUS**

C. de Francesc Macià, 104
Arquitecto: Joan Amigó i Barriga
Año: 1924

La casa formada per planta i pis manté aspectes medievalistes com l'arc gòtic de l'entrada, i d'altres modernistes com alguns elements de serralleria. A la façana destaca la tribuna coronada per una coberta polièdrica rematada per una agulla. Construït com a habitatge, a l'edifici hi va viure Antoni Lleal, propietari d'una caldereria. El 1992 s'hi van fer obres de reforma i va passar a ser propietat de l'Ajuntament de Badalona. Actualment és la seu del Casal de Solidaritat de Badalona Can Pepus.

La casa formada por planta y piso, mantiene aspectos medievalistas como el arco gótico de la entrada, y otros más propios del Modernismo como algunos elementos de cerrajería. En la fachada destaca la tribuna, coronada por una cubierta de forma poliédrica rematada por una aguja. Construido como vivienda, en el edificio vivió Antoni Lleal, propietario de una calderería. En 1992 se hicieron obras de reforma y pasó a ser propiedad del Ayuntamiento de Badalona. Actualmente es la sede del Casal de Solidaridad de Badalona Can Pepus.

CASA DEL DOCTOR AGUSTÍ

Pl. de Pep Ventura, 33

Arquitecte:

Lluís Domènech i Montaner

Anys: 1893-1898

CASA DEL DOCTOR AGUSTÍ

Pl. de Pep Ventura, 33

Arquitecto:

Lluís Domènech i Montaner

Años: 1893-1898

D'estructura formada a partir de semisoterrani i planta baixa, aquest edifici va ser construït en dues etapes. En la segona fase s'hi va incloure la vistosa torre circular. Destaca el color rogenc del maó de l'edifici. A l'interior es conserven alguns sòcols de rajola, paviments de mosaic i treballs de ferro interessants. El primer propietari de la casa, l'enginyer Eduard Agustí Saladrigas, coneixia l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner, amb qui va coincidir a l'Ateneu Barcelonès els anys 1911-1914, quan el primer n'era conservador i Domènech n'era president. Posteriorment, hi va viure el seu fill, el dentista Agustí –per això la casa s'identifica com “del doctor Agustí”– i després va ser la seu de l'Institut Albéniz, destinat a ensenyament femení. En els darrers anys s'hi han establert diferents establiments comercials i de restauració.

De estructura formada a partir de semisótano y planta baja, este edificio fue construido en dos etapas. En la segunda fase se incluyó la vistosa torre circular. Destaca el color rojizo del ladrillo del edificio. En el interior se conservan algunos zócalos de azulejo, pavimentos de mosaico y trabajos de hierro interesantes. El primer propietario de la casa, el ingeniero Eduard Agustí Saladrigas, conocía al arquitecto Lluís Domènech i Montaner, con quien coincidió en el Ateneu Barcelonés los años 1911-1914, cuando el primero era el conservador y Domènech el presidente. Posteriormente, en la casa vivió su hijo, el dentista Agustí –por ello la casa se identifica como “del doctor Agustí”– y luego fue la sede del Instituto Albéniz, destinado entonces a enseñanza femenina. En los últimos años se han establecido distintos establecimientos comerciales y de restauración.

3

MERCAT TORNER

C. de Güell i Ferrer, s/n - Pl. de Torner

Arquitecte: Josep Fradera i Botey

Anys: 1924-1926

Reforma i rehabilitació: 1990

Arquitectes: Xavier Vitòria i Emili Garcia

MERCADO TORNER

C. de Güell i Ferrer, s/n - Pl. de Torner

Arquitecto: Josep Fradera i Botey

Años: 1924-1926

Reforma y rehabilitación: 1990

Arquitectos: Xavier Vitoria y Emili Garcia

Aquest mercat, conegut també com “la Plaça Nova”, és un exemple del que s’anomena arquitectura del ferro. És un edifici aïllat que ocupa una àmplia superfície rectangular. Està cobert per una interessant estructura metàl·lica composta per sis armadures arquejades que sostenen les bigues del sostre. Diàfana i amb llum natural gràcies als vitralls de la part superior, les estructures de planxa laterals han minvat l’efecte lumínic. El nom de Mercat Torner prové del propietari dels terrenys on es va construir.

Este mercado, conocido también como “la Plaza Nueva”, es un ejemplo de lo que se llama *arquitectura del hierro*. Es un edificio aislado que ocupa una amplia superficie rectangular. Está cubierto por una interesante estructura metálica compuesta por seis armaduras arqueadas que sostienen las vigas del techo. Diáfana y con luz natural gracias a los vitrales de la parte superior, las estructuras de plancha laterales han mermado el efecto lumínico. El nombre de Mercado Torner proviene del propietario de los terrenos donde se construyó.

FÀBRICA PER A GOTTARDO DE ANDREIS. INSTITUT LA LLAUNA

C. de la Indústria, 89

Arquitecte: Joan Amigó i Barriga

Any: 1906

Reforma: 1986

Francesc Miralles i Carme Pinós

FÁBRICA PARA GOTTARDO DE ANDREIS. INSTITUTO LA LLAUNA

C. de la Industria, 89

Arquitecto: Joan Amigó i Barriga

Año: 1906

Reforma: 1986

Francesc Miralles y Carme Pinós

Edifici industrial que va ser construït en diverses etapes. En un inici, la fàbrica constava de dos pisos. L'any 1909 es projectà la façana del carrer d'Eduard Maristany i el 1910 s'hi afegiren els dos pisos restants amb la façana del carrer de la Indústria. Es coneix popularment amb el nom de "La Llauna" perquè la fàbrica es dedicava a produir i litografiar envasos d'aquest material. Destaca la decoració a gran escala de les façanes, com les garlandes vegetals acabades en volutes i els frisos d'inspiració floral. A la part del carrer d'Eduard Maristany hi ha uns grans medallons fets entre els anys 1908 i 1918 en mosaic, amb escuts que evocuen Espanya i Itàlia –país d'origen del propietari, Gottardo de Andreis– obra de Lluís Bru i Salelles, conegut mosaïcista que va crear també la decoració del Palau de la Música (Barcelona). La reforma de l'edifici, a mitjans dels anys vuitanta, va ser guardonada amb el premi FAD de Rehabilitació del 1986. Des d'aleshores és la seu de l'institut de secundària La Llauna.

Edificio industrial que fue construido en varias etapas. En un inicio, la fábrica constaba de dos pisos. En 1909 se proyectó la fachada de la calle Eduard Maristany y en 1910 se añadieron los dos pisos restantes con la fachada de la calle de la Industria. Se conoce popularmente con el nombre de La Llauna ("La Lata") porque la fábrica se dedicaba a producir y litografiar envases de este material. Destaca la decoración a gran escala de las fachadas, como las guirnaldas vegetales terminadas en volutas y los frisos de inspiración floral. En la parte de la calle Eduard Maristany hay unos grandes medallones hechos entre los años 1908 y 1918 en mosaico, con escudos que evocan España e Italia –país de origen del propietario, Gottardo de Andreis– obra de Lluís Bru i Salelles, conocido mosaicista que creó también la decoración del Palau de la Música (Barcelona). La reforma del edificio, a mediados de los años ochenta, fue galardonada con el premio FAD de Rehabilitación de 1986. Desde entonces es la sede del instituto de secundaria La Llauna.

5

FÀBRICA ANÍS DEL MONO

C. d'Eduard Maristany, 115

Arquitecte: Jaume Botey i Garriga
(mestre d'obres), Joan Amigó i
Barriga, Tomàs Flaquer i altres

Anys: 1870-1929

FÁBRICA ANÍS DEL MONO

C. de Eduard Maristany, 115

Arquitecto: Jaume Botey i Garriga
(maestro de obras), Joan Amigó i
Barriga, Tomás Flaquer y otros

Años: 1870-1929

Aquesta coneguda fàbrica i destil·leria d'anís, que avui encara produeix un dels anisats més populars del món –i, des de temps més recents, també el licor Aromes de Montserrat–, fou fundada pels germans Josep i Vicenç Bosch a principis de la segona meitat del segle XIX. De l'edifici destaquen, pel seu valor patrimonial, la sala de destil·lació, l'arxiu i el despatx del gerent, espais que es poden veure en les visites guiades que permeten conèixer la història de la fàbrica i el procés d'elaboració del famós anisat. També es una ocasió per apreciar les rèpliques dels històrics cartells originals de Ramon Casas (1866-1932), guardonats el 1898 en el concurs organitzat per Vicenç Bosch –aleshores únic propietari– i que van ser una plataforma publicitària veritablement innovadora i visionària. Les obres originals es conserven a El Puerto de Santa María (Cadis) seu central de l'empresa Osborne, actual propietària de la fàbrica.

Visites guiades: Museu de Badalona al tel. 93 384 17 50. Reserva prèvia.

Esta conocida fábrica y destilería de anís, que hoy todavía produce uno de los anisados más populares del mundo –y desde tiempos más recientes, también el licor Aromes de Montserrat–, fue fundada por los hermanos Josep y Vicenç Bosch a principios de la segunda mitad del siglo XIX. Del edificio destacan, por su valor patrimonial, la sala de destilación, el archivo y el despacho del gerente, espacios que se pueden ver en las visitas guiadas que permiten conocer la historia de la fábrica y el proceso de elaboración del famoso anisado. También es una ocasión para apreciar las réplicas de los históricos carteles originales de Ramon Casas (1866-1932), galardonados en 1898 en el concurso organizado por Vicenç Bosch –entonces único propietario– y que fueron una plataforma publicitaria verdaderamente innovadora y visionaria. Las obras originales se conservan en El Puerto de Santa María (Cádiz) sede central de la empresa Osborne, actual propietaria de la fábrica.

Visitas guiadas: Museo de Badalona al tel. 93 384 17 50. Reserva previa.

F. GIRÓ - FCA. CASACUBERTA

C. de Mossèn Anton, 48

Arquitecte: Joan Amigó i Barriga

Anys: 1907-1920

Reforma: 1990

Arquitectes: Antoni Poch i Jordi Moliné

F. GIRÓ - FCA. CASACUBERTA

C. de Mossèn Anton, 48

Arquitecto: Joan Amigó i Barriga

Años: 1907-1920

Reforma: 1990

Arquitectos: Antoni Poch y Jordi Moliné

L'antiga fàbrica tèxtil Giró, que passà després a Salvador Casacuberta, ocupava tota una illa sencera de la zona de l'eixample badaloní. De disset naus paral·leles d'estructura i columnes de ferro, el seu exterior, sobri i de marcades línies geomètriques, recorda l'estil de la Sezession. Destaca especialment la façana del carrer de Colom. La part més propera al carrer de Mossèn Anton va ser reformada, intervenció que va rebre el premi FAD de Rehabilitació l'any 1991. El 1992 s'hi va inaugurar la Biblioteca Central Can Casacuberta, un equipament públic de referència. L'altra part de l'edifici, de menor superfície, es va rehabilitar el 2003 i allotja l'Espai Betúlia, dedicat al món de les lletres i la literatura.

La antigua fábrica textil Giró, que pasó luego a Salvador Casacuberta, ocupaba toda una manzana entera de la zona del ensanche badalonés. De diecisiete naves paralelas de estructura y columnas de hierro, su exterior, sobrio y de marcadas líneas geométricas, recuerda el estilo de la Sezession. Destaca especialmente la fachada de la calle de Colón. La parte más cercana a la calle de Mossèn Anton fue reformada, intervención que recibió el premio FAD de Rehabilitación el año 1991. En 1992 se inauguró la Biblioteca Central Can Casacuberta, un equipamiento público de referencia. La otra parte del edificio, de menor superficie, se rehabilitó en 2003 y acoge el Espai Betúlia, dedicado al mundo de las letras y la literatura.

CASA PER A RAFAEL GAFARELLO

C. d'Enric Borràs, 26

Arquitecte: Joan Amigó i Barriga

Anys: 1918, 1921, 1923

Rehabilitació: 2001

Arquitecte: Lluís Josa

CASA PARA RAFAEL GAFARELLO

C. de Enric Borràs, 26

Arquitecto: Joan Amigó i Barriga

Años: 1918, 1921, 1923

Rehabilitación: 2001

Arquitecto: Lluís Josa

Edifici de planta baixa i dos pisos construït a la zona de l'antic eixample per a Rafael Gafarello, d'origen valencià i maquinista de professió. Els plànols van ser signats primer per Joan Maymó i, després, per Jaume Botey i Garriga. La façana, per la decoració en forma d'ones, recorda la Pedrera d'Antoni Gaudí. Destaquen, a banda de les cornises ondulades, les reixes de ferro dels finestrals i, en l'edifici original, la decoració floral de la falsa barana del terrat. L'any 2001 s'hi va portar a terme una rehabilitació integral que va comportar, entre altres canvis, la substitució de la cornisa decorada –que havia anat caient– i l'eliminació del jardí, on es van construir pisos.

Edificio de planta baja y dos pisos construido en la zona del antiguo ensanche para Rafael Gafarello, de origen valenciano y maquinista de profesión. Los planos fueron firmados primero por Joan Maymó y después por Jaume Botey i Garriga. La fachada, por la decoración en forma de olas, recuerda la Pedrera de Antoni Gaudí. Destacan, además de las cornisas onduladas, las rejas de hierro de los ventanales y, en el edificio original, la decoración floral de la falsa barandilla de la azotea. En el año 2001 se llevó a cabo una rehabilitación integral que conllevó, entre otros cambios, la sustitución de la cornisa decorada –que había ido cayendo– y la eliminación del jardín, donde se construyeron pisos.

CASA I TALLER PER A JOAN TOLRÀ

C. d'Enric Borràs, 19-25
 Arquitecte: Joan Amigó i Barriga
 Any: 1909

CASA Y TALLER PARA JOAN TOLRÀ

C. de Enric Borràs, 19-25
 Arquitecto: Joan Amigó i Barriga
 Año: 1909

Edifici de doble ús format, d'una banda, per l'habitatge –de soterrani, planta baixa, pis i golfes, a més de pati posterior (el badiu badaloní)– i, de l'altra, pel taller (inicialment destinat a fàbrica de gènere de punt) de soterrani, planta i pis, compost per tres crugies, cobertes al soterrani per volta catalana de maó. Destaca el coronament ondulat de la façana amb pinacles esglaonats, un referent modernista molt característic d'Amigó. A la façana de la casa també es poden veure, conjuntament amb motius florals, les inicials del primer propietari ("JT") i, al taller, el seu nom, "J. Tolrà", en lletres rectilínies i sòbries. El 1926 el taller va ser ocupat per l'històric Club Unió Gimnàstica i Esportiva de Badalona, mentre que la casa continuaria servint com a habitatge fins al segle XXI. Des de l'any 2016 acull la seu de l'Orfeó Badaloní.

Just al costat, en el número 27, es disposa la casa per a Lluís Paquín, obra més sòbria, també d'Amigó i Barriga de l'any 1910, en que destaquen les baranes de les finestres de les golfes de clara inspiració vienesa.

Edificio de doble uso formado, por un lado, por la vivienda –de sótano, planta baja, piso y desván, además de patio posterior (el badiu badalonés)– y, por otro, por el taller (inicialmente destinado a fábrica de género de punto) de sótano, planta y piso, compuesto por tres crujías, cubiertas en el sótano por bóveda catalana de ladrillo. Destaca el coronamiento ondulado de la fachada con pináculos escalonados, un referente modernista muy característico de Amigó. En la fachada de la casa también se pueden ver, conjuntamente con motivos florales, las iniciales del primer propietario (JT) y, en el taller, su nombre, "J. Tolrà" en letras rectilíneas y sobrias. En 1926 el taller fue ocupado por el histórico Club Unió Gimnàstica i Esportiva de Badalona, mientras que la casa continuaría sirviendo como vivienda hasta el siglo XXI. Desde el año 2016 acoge la sede del Orfeó Badaloní.

Justo al lado, en el número 27, se dispone la casa para Lluís Paquín, obra más sobria también de Amigó i Barriga del año 1910, en que destacan las barandillas de las ventanas del desván, de clara inspiración vienesa.

CASA PERA ENRIC MIR I CARRERAS

Av. de Martí Pujol, 45-47

Arquitecte: Joan Amigó i Barriga

Any: 1908

Reforma: 1920

CASA PARA ENRIC MIR I CARRERAS

Av. de Martí Pujol, 45-47

Arquitecto: Joan Amigó i Barriga

Año: 1908

Reforma: 1920

Casa de planta baixa, pis i golfes, amb la façana concebuda de forma asimètrica. S'estructura a partir de dos cossos de distribució irregular, tal com s'aprecia en el desplaçament de l'eix de la porta. Els coronaments són simètrics, amb ornaments de tendència sezessionista i finestres amb vitralls, mentre que el pis presenta un esquema d'obertura i balcó a l'esquerra i dues obertures i balcó a la dreta. Als balcons s'hi aprecien unes ondulacions molt característiques. Enric Mir i Carreras va ser soci de Joan Gamper, fundador del FC Barcelona, i conegut a Badalona amb el sobrenom de "Mir ric". Aquesta casa està considerada una de les millors obres d'Amigó.

Casa de planta baja, piso y desván, con la fachada concebida de forma asimétrica. Se estructura a partir de dos cuerpos de distribución irregular, tal como se aprecia en el desplazamiento del eje de la puerta. Los remates son simétricos, con ornamentos de tendencia sezessionista y ventanas con vitrales, mientras que el piso presenta un esquema de apertura y balcón a la izquierda y dos aberturas y balcón a la derecha. En los balcones se aprecian unas ondulaciones muy características. Enric Mir i Carreras fue socio de Joan Gamper, fundador del FC Barcelona, y conocido en Badalona con el apodo de "Mir rico". Esta casa está considerada una de las mejores obras de Amigó.

CASA PER A LEONARD LE PREVOST

Av. de Martí Pujol, 37

Arquitecte: Joan Amigó i Barriga

Any: 1908

Reforma i ampliació: 1946

Arquitecte: Joan Padrós

CASA PARA LEONARD LE PREVOST

Av. de Martí Pujol, 37

Arquitecto: Joan Amigó i Barriga

Año: 1908

Reforma y ampliación: 1946

Arquitecto: Joan Padrós

Casa de semisoterrani, planta baixa i pis, de volumetria complexa i asimètrica. Presenta un petit pati d'accés a la porta principal. Destaquen les reixes dels finestrals i del balcó que recorre tota la façana, així com els detalls ornamentals de ferro de la part superior de la teulada. Leonard Le Prevost, el primer propietari, va ser un destacat enginyer d'origen francès. Des del 1978 l'edifici és la seu de l'Escola Gitanjali.

Casa de semisótano, planta baja y piso, de volumetría compleja y asimétrica. Presenta un pequeño patio de acceso a la puerta principal. Destacan las rejas de los ventanales y el balcón que recorre toda la fachada, así como los detalles ornamentales de hierro de la parte superior del tejado. Leonard Le Prevost, el primer propietario, fue un destacado ingeniero de origen francés. Desde 1978 el edificio es la sede de la Escuela Gitanjali.

CASA ENRIC PAVILLARD

Av. de Martí Pujol, 23
 Arquitecte: Joan Amigó i Barriga
 Any: 1906

CASA ENRIC PAVILLARD

Av. de Martí Pujol, 23
 Arquitecto: Joan Amigó i Barriga
 Año: 1906

Considerada, per envergadura i qualitat, l'obra més significativa d'Amigó i del Modernisme a Badalona, destaca per la integració de diversos elements. Amb jardí, planta baixa, pis i golfes, s'estructura a partir de dos volums: l'un, adjacent a la mitgera, amb escala i cobert amb terrassa; l'altre, totalment exterior, que conforma la cantonada, cobert amb teulada a dues cares. Presenta una rellevant tribuna on destaquen el ferro i els vitralls emplomats pintats amb elements d'inspiració naturalista. La façana té detalls d'alt valor decoratiu, com ornaments d'estuc i sanefes de flors, vitralls policromats i baranes de forja. Un exèrcit de dracs decora les rajoles de sota el balcó. Enric Pavillard, d'origen francès, es va fer construir la casa com a habitatge quan era gerent de la delegació de la fàbrica francesa de tints i pintures Lorilleux. L'edifici és actualment la seu social de l'empresa Òptica Hispano.

Considerada por envergadura y calidad la obra más significativa de Amigó y del Modernismo en Badalona, destaca por la integración de varios elementos. Con jardín, planta baja, piso y desván, se estructura a partir de dos volúmenes: uno, adyacente a la medianera, con escalera y cubierto con terraza; el otro, totalmente exterior, que conforma la esquina, cubierto con tejado a dos caras. Presenta una relevante tribuna donde destacan el hierro y los vitrales emplomados pintados con elementos de inspiración naturalista. La fachada tiene detalles de alto valor decorativo, como ornamentos de estuco y cenefas de flores, vitrales policromados y barandillas de forja. Un ejército de dragones decora las baldosas bajo el balcón. Enric Pavillard, de origen francés, se hizo construir la casa como vivienda cuando era gerente de la delegación de la fábrica francesa de tintes y pinturas Lorilleux. El edificio es actualmente sede social de la empresa Óptica Hispano.

CASA PERA MIQUELBADIA - CAL'ECO

C. de Sant Pere, 4

Mestre d'obres: Martí Botey

Any: 1889

Reforma i ampliació: 1907

Arquitecte: Joan Amigó i Barriga

CASA PARA MIQUELBADIA - CAL'ECO

C. de Sant Pere, 4

Maestro de obras: Martí Botey

Año: 1889

Reforma y ampliación: 1907

Arquitecto: Joan Amigó i Barriga

De planta baixa i dos pisos, destaca la presència d'elements decoratius modernistes com les garlandes de roses esgrafiades i l'obertura d'arc de ferradura –que recorda l'arquitectura islàmica i li dona un caràcter exòtic– o la barana i el balcó, també decorat amb motius florals. L'aspecte actual de l'edifici respon al projecte de Joan Amigó i Barriga. Va ser construït com a habitatge, però des dels anys setanta ha acollit diversos establiments comercials.

De planta baja y dos pisos, destaca la presencia de elementos decorativos modernistas como las guirnaldas de rosas esgrafiadas y la apertura de arco de herradura –que recuerda la arquitectura islámica y le da un carácter exótico– o la barandilla y el balcón, también decorado con motivos florales. El aspecto actual del edificio responde al proyecto de Joan Amigó i Barriga. Fue construido como vivienda pero desde los años setenta ha acogido diversos establecimientos comerciales.

CASA MATAMALA

C. de Santa Madrona, 28

Arquitecte: Joan Amigó i Barriga

Any: 1902

CASA MATAMALA

C. de Santa Madrona, 28

Arquitecto: Joan Amigó i Barriga

Año: 1902

Situada a l'emblemàtica Rambla de Badalona –just darrere de l'estàtua de Vicenç Roca i Pi (1780-1852), empresari i filantrop català que va fer fortuna comerciant amb Amèrica–, aquest edifici de planta baixa i dos pisos és una de les obres primerenques de Joan Amigó i Barriga. Destaca la gran riquesa de detalls ornamentals de la façana i la cantonera, com ara els esgrafiats amb decoracions florals, les corones ondulants i les reixes del balcó. La casa s'ha utilitzat sempre com a habitatge privat.

Situada en la emblemática Rambla de Badalona –justo detrás de la estatua de Vicenç Roca i Pi (1780-1852), empresario y filántropo catalán que hizo fortuna comerciando con América–, este edificio de planta baja y dos pisos es una de las obras tempranas de Joan Amigó i Barriga. Destaca la gran riqueza de detalles ornamentales de la fachada y la cantonera, como los esgrafiados con decoraciones florales, las coronas ondulantes y las rejas del balcón. La casa se ha utilizado siempre como vivienda privada.

CASA CASCANTE

C. del Canonge Baranera, 115

Reforma i ampliació

Arquitecte:

Áureo Bis Mas de Xaxars

Any: 1903

CASA CASCANTE

C. del Canonge Baranera, 115

Reforma y ampliación

Arquitecto:

Áureo Bis Mas de Xaxars

Año: 1903

L'obra, de planta baixa pis i golfes, presenta un interessant conjunt de detalls en què es barregen l'estil historicista i el modernista. Destaquen els merlets del terrat, les finestres superiors, les motllures de les obertures i la torre central de planta rectangular. Els materials utilitzats són la pedra i l'estuc amb detalls de forja molt característics del Modernisme. L'aspecte actual respon al projecte de l'arquitecte Áureo Bis Mas de Xaxars. Va servir com a segona residència i després també com a habitatge habitual.

La obra, de planta baja piso y desván, presenta un interesante conjunto de detalles en que se mezclan el estilo historicista y el modernista. Destacan las almenas de la azotea, las ventanas superiores, las molduras de las aberturas y la torre central de planta rectangular. Los materiales utilizados son la piedra y el estuco con detalles de forja muy característicos del Modernismo. El aspecto actual responde al proyecto del arquitecto Áureo Bis Mas de Xaxars. Sirvió como segunda residencia y luego también como vivienda habitual.

FARMÀCIA SURROCA

C. de Mar, 76

Arquitecte: Joan Amigó i Barriga

Any: 1930

FARMACIA SURROCA

C. de Mar, 76

Arquitecto: Joan Amigó i Barriga

Año: 1930

Fundada el 1878, aquesta farmàcia situada a una de les vies comercials més concorregudes de la ciutat era inicialment modernista sent reformada a l'estil art déco i noucentista. Destaca la façana de marbre, el rètol de l'exterior i un emmarcament de bronze fent sanefa. A l'interior es conserva encara la decoració de l'any 1930. El propietari i fundador de la farmàcia va ser Joan Surroca Vinyeta, investigador tenaç que aconseguí elaborar un fàrmac per combatre la diabetis que li reportà una gran notorietat i prestigi internacional. La farmàcia continua sent propietat de la família Surroca.

Fundada en 1878, esta farmacia situada en una de las vías comerciales más concurridas de la ciudad fue inicialmente modernista siendo reformada al estilo art déco y novecentista. Destaca la fachada de mármol, el rótulo del exterior y un encuadre de bronze haciendo cenefa. En el interior se conserva todavía la decoración del 1930. El propietario y fundador de la farmacia fue Joan Surroca Vinyeta, investigador tenaz que consiguió elaborar un fármaco para combatir la diabetes que le reportó una gran notoriedad y prestigio internacional. La farmacia sigue siendo propiedad de la familia Surroca.

DROGUERIA BOTER

C. de Mar, 71

Arquitecte: Joan Amigó i Barriga

Any: 1924

DROGUERIA BOTER

C. de Mar, 71

Arquitecto: Joan Amigó i Barriga

Año: 1924

Aquest establiment comercial de l'època, fundat per Joan Boter i Torrents, actualment és regentat per membres de la mateixa família. De l'exterior d'aquesta botiga de productes especialitzats en destaca el ràfec arquejat de vidre i metall de l'entrada, així com els detalls i els materials dels aparadors laterals. De l'interior, és de gran interès el mobiliari que encara avui es conserva, la distribució asimètrica dels espais, així com el sostre de guix i el disseny dels llums.

Este establecimiento comercial de la época, que fue fundado por Joan Boter i Torrents, actualmente es regentado por miembros de la misma familia. Del exterior de esta tienda de productos especializados destaca el alero arqueado de vidrio y metal de la entrada, así como los detalles y los materiales de los escaparates laterales. Del interior, es de gran interés el mobiliario que aún hoy se conserva, la distribución asimétrica de los espacios, así como el enyesado del techo y el diseño de las lámparas.

BOMBONERIA ALMERA

C. de Mar, 70
 Plànol signat per:
 Manuel Casas Lamolla
 Any: 1941

BOMBONERÍA ALMERA

C. de Mar, 70
 Plano firmado por:
 Manuel Casas Lamolla
 Año: 1941

Aquest establiment comercial de llarga tradició situat al cèntric carrer de Mar, es el lloc on es va traslladar després d'inaugurar el negoci al carrer de Lleó, 32. El negoci, avui regentat per la tercera i quarta generació de la família, sempre ha tractat de respectar al màxim la seva essència original. Destaca, pel seu valor i disseny, la façana i els aparadors exteriors de fusta, així com de l'interior, el perfecte estat de conservació de bona part de la decoració i el mobiliari, com el molinet i la balança fabricada l'any 1932 a l'empresa badalonina Mobba.

Este establecimiento comercial de larga tradición situado en la céntrica calle de Mar, es el lugar donde se trasladó tras inaugurar el negocio en la calle Lleó, 32. El negocio, hoy regentado por la tercera y cuarta generación de la familia, siempre ha tratado de respetar al máximo su esencia original. Destaca, por su valor y diseño, la fachada y los escaparates exteriores de madera, así como del interior, el perfecto estado de conservación de buena parte de la decoración y el mobiliario, como el molinillo y la balanza fabricada en 1932 en la empresa badalonesa Mobba.

FARMÀCIA SERENTILL

C. de Mar, 23

Arquitecte: Joan Amigó i Barriga

Any: 1923

FARMACIA SERENTILL

C. de Mar, 23

Arquitecto: Joan Amigó i Barriga

Año: 1923

Farmàcia de l'època que, del seu exterior, destaca especialment la façana de marbre amb llums situats a cada costat de l'entrada i en disposició simètrica i, de l'interior, el mobiliari perfectament conservat, com el taulell de caoba, les portes o els armaris de pi, així com la collecció de pots de vidre. Cal fer especial atenció al sostre, on es pot veure un relleu amb decoració floral. L'any 1909 Josep Serentill, farmacèutic, va adquirir la farmàcia que va passar a Salvador Serentill l'any 1919. Aquest, a més de farmacèutic, va ser alcalde de Badalona del 1940 al 1945.

Farmacia de la época que, de su exterior, destaca especialmente la fachada de mármol con luces situados a cada lado de la entrada y en disposición simétrica y, del interior, el mobiliario perfectamente conservado, como el mostrador de caoba, las puertas o los armarios de pino, así como la colección de frascos de vidrio. Hay que hacer especial atención al techo, donde se puede ver un relieve con decoración floral. En 1909 Josep Serentill, farmacéutico, adquirió la farmacia que pasó a Salvador Serentill en el año 1919. Este, además de farmacéutico, fue alcalde de Badalona de 1940 a 1945.

**CASA PERA FRANCESC PRAT
I BOSCH**

C. de Mar, 15

Arquitecte: Joan Amigó i Barriga

Any: 1923

**CASA PARA FRANCESC PRAT
I BOSCH**

C. de Mar, 15

Arquitecto: Joan Amigó i Barriga

Año: 1923

Projectada com a habitatge, els plànols van ser signats per Jaume Botey i Garriga (1841-1934), mestre d'obres i padastre de l'arquitecte Joan Amigó i Barriga, a qui s'atribueix el projecte però que no el podia signar al ser incompatible amb la seva condició d'arquitecte municipal. L'habitatge, de planta baixa i dos pisos, destaca pels esgrafiats de la façana i per les rajoles de sota la balconada. El propietari inicial, que va encarregar-ne la construcció, era Francesc Prat Bosch (1866-1933), industrial que el 1900 va fundar la Bomba Prat i que era net de Vicenç Bosch i Grau, propietari de la fàbrica Anís del Mono.

Projectada como vivienda, los planos fueron firmados por Jaume Botey i Garriga (1841-1934), maestro de obras y padastro del arquitecto Joan Amigó i Barriga, a quien se atribuye el proyecto pero que no lo podía firmar al ser incompatible con su condición de arquitecto municipal. La vivienda, de planta baja y dos pisos, destaca por los esgrafiados de la fachada y por las baldosas bajo el balcón. El propietario inicial, que encargó la construcción, era Francesc Prat i Bosch (1866-1933), industrial que en 1900 fundó la Bomba Prat y que era nieto de Vicenç Bosch i Grau, propietario de la fábrica Anís del Mono.

PANTEÓ DE LA FAMÍLIA BOSCH

C. de la Riera de Matamoros, s/n
 Arquitecte: Joan Amigó i Barriga
 Any: 1907

PANTEÓN DE LA FAMILIA BOSCH

C. de la Riera Matamoros, s/n
 Arquitecto: Joan Amigó i Barriga
 Año: 1907

És el panteó més gran del Cementiri del Sant Crist o “Cementiri Vell”. La base de la construcció, de pedra i amb motius decoratius diversos –alguns d’inspiració vegetal que fan referència a la mort i l’altra vida– conté la cambra sepulcral, semisubterrània, tancada per una reixa de ferro forjat. A l’interior es conserven mosaics realitzats per Lluís Bru i Salelles. A l’exterior, s’accedeix a la part superior per unes escales recoberta de marbre blanc i rematada per un fals sarcòfag decorat amb garlandes de roses i corones, en un escrupolós treball escultòric. Aquesta obra pertany a la família Bosch, antiga propietària de la fàbrica Anís del Mono.

Es el panteón más grande del Cementerio del Sant Crist o “Cementerio Viejo”. La base de la construcción, de piedra y con motivos decorativos diversos –algunos de inspiración vegetal que hacen referencia a la muerte y a la otra vida– contiene la cámara sepulcral, semisubterránea, cerrada por una reja de hierro forjado. En el interior se conservan mosaicos realizados por Lluís Bru i Salelles. En el exterior, se accede a la parte superior por unas escaleras recubierta de mármol blanco y rematada por un falso sarcófago decorado con guiraldas de rosas y coronas, en un escrupuloso trabajo escultórico. Esta obra pertenece a la familia Bosch, antigua propietaria de la fábrica Anís del Mono.

**COLLEGI DEL SAGRAT COR
- GERMANS MARISTES**

C. del Temple, 15

Arquitecte: Joan Amigó i Barriga

Any: 1903

Reforma | Any: 1998

**COLEGIO DEL SAGRADO
CORAZÓN - HERMANOS
MARISTAS**

C. del Temple, 15

Arquitecto: Joan Amigó i Barriga

Año: 1903

Reforma | Año: 1998

Edifici de semisoterrani, planta baixa, pis i golfes. De la façana destaquen els estucats de color blanc i rosa i les decoracions que emmarquen les obertures i el balcó, amb elements d'inspiració foral. A l'interior destaquen l'escala i les columnes de ferro. L'encàrrec de l'obra, l'any 1901, tenia per objecte acollir un local per a la Joventut Catòlica que mai es va completar. El 1903 l'edifici fou cedit als Germans Maristes, que el van transformar en escola.

Edificio de semisótano, planta baja, piso y desván. De la fachada destacan los estucados de color blanco y rosa y las decoraciones que enmarcan las aberturas y el balcón, con elementos de inspiración foral. En el interior destacan la escalera y las columnas de hierro. El encargo de la obra, en 1901, tenía por objeto acoger un local para la Juventud Católica que nunca se completó. En 1903 el edificio fue cedido a los Hermanos Maristas, que lo transformaron en escuela.

CASA PER A JAUME BOTEY**- CA L'AMIGÓ**

PL. de Pau Casals, 1

Arquitecte: Joan Amigó i Barriga

Any: 1916

Reforma i rehabilitació: 1999-2001

Arquitecte: Alfons Soldevila

CASA PARA JAUME BOTEY**- CA L'AMIGÓ**

PL. de Pau Casals, 1

Arquitecto: Joan Amigó i Barriga

Año: 1916

Reforma y rehabilitación: 1999-2001

Arquitecto: Alfons Soldevila

Obra amb elements d'inspiració medieval –com les torres, els merlets o els arcs apuntats– però presenta també algunes característiques més pròpies del Modernisme, com l'ús del ferro o els vitralls de la porta. La casa té un semisoterrani que dona al jardí aprofitant el desnivell del solar, baixos i terrat. Va ser construïda com a habitatge del mateix Amigó i de la seva família, incloent-hi el seu padastre, el mestre d'obres Jaume Botey. Ell és qui va signar el projecte al costat de l'arquitecte Joan Maymó. A principis dels anys seixanta l'edifici va ser la seu de l'Escola Jungfrau. Actualment és de propietat municipal i des del 2003 acull les oficines de l'empresa Badalona Serveis Assistencials.

A la plaça de Pau Casals, just al davant, hi destaca la font central, també de Joan Amigó i Barriga, amb data del 1922, coronada per una jardinera de ferro decorada amb dracs que reposa sobre una peanya de mosaic.

Obra con elementos de inspiración medieval –como las torres, las almenas o los arcos apuntados– pero presenta también algunas características más propias del Modernismo, como el uso del hierro o los vitrales de la puerta. La casa tiene un semisótano que da al jardín aprovechando el desnivel del solar, bajos y azotea. Fue construida como vivienda del mismo Amigó y de su familia, incluyendo su padastro, el maestro de obras Jaume Botey. Él es quien firmó el proyecto junto al arquitecto Joan Maymó. A principios de los años sesenta el edificio fue la sede de la Escuela Jungfrau. Actualmente es de propiedad municipal y desde 2003 acoge las oficinas de la empresa Badalona Servicios Asistenciales.

En la plaza de Pau Casals, justo enfrente, destaca la fuente central, también de Joan Amigó i Barriga, con fecha de 1922, coronada por una jardinera de hierro decorada con dragones que reposa sobre una peana de mosaico.

**Oficina de Turisme
de Badalona**

Edifici Centre Cultural El Carme
C. de Francesc Layret, 78-82 | T. 93 483 29 90
www.badalonaturisme.cat | otb@badalona.cat

@BadalonaTurisme

BadalonaTurisme

Hicollabora:

museu**badalona** |